

დანიელის წიგნი — ას სამოცდამესამე

წინასწარმეტყველების გახსნა: დანიელის მეთერთმეტე თავის გამოკვლევა

Jeff Pippenger

2024-03-28

ახლა დავიწყებთ დანიელის მეთერთმეტე თავის განხილვას.

და მე, მიდიელ დარიოსის პირველ წელიწადს, ვიდექი მის განსამტკიცებლად და გასამლიერებლად. ახლა კი ჭეშმარიტებას გიჩვენებ: აჰა, კიდეც სამი მეფე აღდგება სპარსეთში, ხოლო მეოთხე ყველა მათგანზე მეტად გამდიდრდება; და თავისი ძლიერებით, თავისი სიმდიდრის წყალობით, ყველას აღძრავს საბერძნეთის სამეფოს წინააღმდეგ. და აღდგება ძლიერი მეფე, რომელიც დიდი ხელმწიფებით იმეფებს და თავისი ნებისამებრ მოიქცევა. და როცა აღდგება, მისი სამეფო დაიშლავს და ზეცის ოთხი ქარისკენ გაიყოფა; და არა მის შთამომავლობას, არც იმ ხელმწიფებისამებრ, რომლითაც ის მეფობდა, რადგან მისი სამეფო აღმოიფხვრება და სხვებს გადაეცემათ, მათ გარდა. დანიელი 11:1–4.

გაბრიელი იწყებს იმით, რომ ატყობინებს დანიელს, რომ იგი დარიოსთანაც მოქმედებდა მისი მეფობის პირველ წელს, იმ წელს, როდესაც დარიოსის ძმისწულმა, მისმა მხედართმთავარმა, აილო ბაბილონი და მოკლა ბელშაცარი. მეათე თავის პირველი მუხლის თანახმად, დანიელი ამ ხილვას კიროსის მეფობის მესამე წელს იღებს, ამიტომ გაბრიელი დარიოსსაც და კიროსსაც აღნიშნავს, როგორც იმ სიმბოლოებს, რომლებიც „აღსასრულის ჟამს“ წარმოადგენენ. ბელშაცარი და ბაბილონი მიდო-სპარსეთის იმპერიამ ძვ. წ. 538 წელს დაიპყრო.

„კიროსმა ალყა შემოარტყა ბაბილონს, რომელიც მან ძვ. წ. 538 წელს ხერხით აიღო, და ბელშაცარის სიკვდილთან ერთად, რომელიც სპარსელებმა მოკლეს, ბაბილონის სამეფომ არსებობა შეწყვიტა.“ ურია სმიტი, დანიელი და გამოცხადება, 46.

ძვ. წ. 538 წელს დანიელმა ჩაიწერა მეცხრე თავი.

„წინა თავში [მერვე თავში] ჩაწერილი ხილვა მიეცა ბელშაცარის მეფობის მესამე წელს, ძვ. წ. 538 წელს. იმავე წელს, რომელიც ასევე დარიოსის პირველ წელს წარმოადგენდა, მოხდა ამ თავში [მეცხრე თავში] მოთხრობილი მოვლენები.“ ურია სმიტი, Daniel and the Revelation, 205.

დარიოსის პირველ წელს, რომელიც ბელშაცარის მესამე და უკანასკნელი წელი იყო, ძვ. წ. 538 წელს, უფალმა დასაჯა ქალდეველთა ქვეყანა და იგი გაუდაბურებულად აქცია.

და მთელი ეს ქვეყანა გახდება გაუდაბურებად და განსაცვიფრებლად; და ეს ხალხები ემსახურებიან ბაბილონის მეფეს სამოცდაათი წლის განმავლობაში. და მოხდება ისე, რომ როცა სამოცდაათი წელი შესრულდება, მე დავსჯი ბაბილონის მეფეს და იმ ერს, ამბობს უფალი, მათი ურჯულოების გამო, აგრეთვე ქალდეველთა ქვეყანას, და მას მარადიულ გაუდაბურებად ვაქცევ. იერემია 25:11, 12.

მეათე მუხლში უფალი იყენებს სიტყვას „შემდეგ“, როდესაც იგი ბაბილონის სასჯელზე გადადის. მას შემდეგ, რაც ბაბილონი გაუდაბურდება, უფალი აღასრულებს თავის კეთილ საქმეს ღვთის ხალხისთვის.

რადგან ასე ამბობს უფალი: როდესაც ბაბილონში სამოცდაათი წელი შესრულდება, მოგაკითხავთ თქვენ და აღვასრულებ ჩემს კეთილ სიტყვას თქვენ მიმართ, რათა დაგაბრუნოთ ამ ადგილას. იერემია 25:10.

სამოცდაათი წლის ტყვეობა დაიწყო ძვ. წ. 606 წელს.

„სამოცდაათი წლის დაწყებიდან ძვ. წ. 606 წელს, დანიელმა გაიგო, რომ ისინი ახლა თავიანთ დასასრულს უახლოვდებოდნენ.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

სამოცდაათწლიანი ტყვეობა დაიწყო ძვ. წ. 606 წელს და დასრულდა ძვ. წ. 536 წელს, რაც იყო ორი წლის შემდეგ ბელშაცარის სიკვდილისა და ბაბილონის გაპარტახებისა ძვ. წ. 538 წელს. ეს იყო კიროსის მესამე წელი. გაბრიელი ჰიდექელის მდინარის წინასწარმეტყველებას ათავსებს კიროსის მესამე წელს და მეთერთმეტე თავის თხრობას იწყებს დარიოსის პირველი წლის მოხსენიებით; ამგვარად იგი მიუთითებს ორ განსაზღვრულ წელზე. ძვ. წ. 538 წელიც და ძვ. წ. 536 წელიც ორივე დანიშნული ჟამი იყო: ძვ. წ. 538 წელი იყო დანიშნული ჟამი სამოცდაათი წლის წინასწარმეტყველების დასასრულებლად, ხოლო ძვ. წ. 536 წელი იყო დანიშნული წინასწარმეტყველური ჟამი, როდესაც ძვ. წ. 538 წლის „შემდეგ“ უფალი აღასრულებდა თავის კეთილ საქმეს თავისი ხალხისთვის.

ძვ. წ. 538 და ძვ. წ. 536 ორივე დანიშნული ჟამია, და ისინი წარმოდგენილნი არიან ორი ისტორიული პირით: ერთი მიდიის პირველი მეფე იყო, ხოლო მეორე — სპარსეთის პირველი მეფე. სიტყვასიტყვითი ისრაელის სიტყვასიტყვით ბაბილონში ტყვეობაში ყოფნის სამოცდაათი წლის დასასრული წარმოადგენდა იმ ათას ორას სამოც წელს, რომლის განმავლობაშიც სულიერი ისრაელი სულიერ ბაბილონში იყო ტყვეობაში, ახ. წ. 538 წლიდან 1798 წლამდე. 1798 წელი იყო „დანიშნული ჟამი“, და მაშინ დაიწყო ის პერიოდი, რომელიც წინასწარმეტყველურად „აღსასრულის ჟამად“ არის განსაზღვრული. ძვ. წ. 538 და ძვ. წ. 536, რომლებიც წარმოდგენილია როგორც „დანიშნული ჟამი“, ასევე აღნიშნავს იმ პერიოდის დასაწყისს, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „აღსასრულის ჟამი“.

„ღვთის ეკლესია დედამიწაზე ამ ხანგრძლივი, შეუწყნარებელი დევნის პერიოდში ისევე ჭეშმარიტად იყო ტყვეობაში, როგორც ისრაელის ძენი იყვნენ ბაბილონში ტყვედ ყოფნის დროს, გადასახლების პერიოდში.“ წინასწარმეტყველები და მეფენი, 714.

ყოველი წინასწარმეტყველება უფრო უშუალოდ უკანასკნელ დღეებს მიემართება, ვიდრე იმ დღეებს, როდესაც იგი პირველად აღსრულდა; ამიტომ ძვ. წ. 538 წელი და მეფე დარიოსი, ისევე როგორც ძვ. წ. 536 წელი და მეფე კიროსი, წარმოადგენენ 1989 წელს „აღსასრულის ჟამს“, ხოლო ეს ორი მეფე წინასწარ სახეობრივად მიაჩვენებს პრეზიდენტ რეიგანსა და პრეზიდენტ ბუშ უფროსზე. ძვ. წ. 538 წელი და ძვ. წ. 536 წელი

წარმოადგენენ ერთ სასიგნალო ნიშნულს, რომელიც აღსრულებულია მაშინ, როდესაც ორივე თარიღი გაგებულია როგორც ერთი ნიშნულის წარმომდგენი. „აღსასრულის ჟამის“ ეს ნიშნული შედგება ორი სიმბოლოსაგან, და ზოგჯერ, როგორც რეიგანისა და ბუმ უფროსის შემთხვევაში, ორივე სიმბოლო ერთსა და იმავე წელს აღსრულდება. მაგრამ ეს არის გამონაკლისი წესიდან, რადგან მოსეს დროს „აღსასრულის ჟამის“ ნიშნული იყო როგორც აარონის, ისე მოსეს დაბადება, რომელთა შორისაც სამი წელი იყო. ქრისტეს ისტორიაში ეს იყო იოანე ნათლისმცემლისა და ქრისტეს დაბადება, რომელთა შორისაც ექვსი თვე იყო.

ანტიქრისტეს ისტორიის მიხედვით, „აღსასრულის ჟამი“ იყო 1798 და 1799 წლები. საფრანგეთის რევოლუცია წინასწარმეტყველების საგანია; იგი დაიწყო 1789 წელს და გაგრძელდა ათი წელი, დასრულდა 1799 წელს, თავის დანიშნულ დროს, ისევე როგორც 1798 იყო დანიშნული დრო. ისინი ერთად მიუთითებენ მხეცისთვის მიყენებულ სასიკვდილო ჭრილობაზე, აგრეთვე იმ დედაკაცზე, რომელიც იჯდა მხეცზე და მეფობდა მასზე. დარიოსი იყო ის მეფე, რომელმაც თავისი მტერი დაამარცხა იმით, რომ თავისი ლაშქარი „კედლის“ გავლით შეიყვანა, და იგი წარმოადგენს რეიგანს, რომელმაც თავისი მტერი დაამარცხა „რკინის ფარდის“ კედლის ჩამოქცევით. კიროსი წარმოადგენს პირველ ბუმს, რადგან კიროსი ცნობილია როგორც კიროს დიდი, ხოლო ჯორჯ ბუმი პირველი არის ბუმი დიდი, და ბუმი უკანასკნელი არის ბუმი მცირე.

რადგან ეს ორი მეფე და ის ორი თარიღი, რომელთაც ისინი წარმოადგენენ, სინამდვილეში ერთი სიმბოლოა. ერთი აღნიშნავს იმ სამოცდაათ წელს, რომლის განმავლობაშიც ბაბილონს უნდა ებატონა. ამ სამოცდაათწლიანმა პერიოდმა თავის დანიშნულ ჟამს ძვ. წ. 538 წელს მიაღწია და დარიოსით არის წარმოდგენილი. სამოცდაათწლიანი ტყვეობის დასრულებამ თავის დანიშნულ ჟამს ძვ. წ. 536 წელს მიაღწია და კიროსით არის წარმოდგენილი. ერთად ისინი წარმოადგენენ „აღსასრულის ჟამს“, როდესაც წინასწარმეტყველური ნათელი უნდა გაიხსნას. 1798 წელს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი ანგელოზი მივიდა „აღსასრულის ჟამთან“, და და უაიტი ამბობს, რომ ის ანგელოზი „არავინ ნაკლები არ იყო, თუ არა იესო ქრისტე.“

კიროსის მესამე წელს მიქაელი, ღვთის ხალხის მთავარი და ანგელოზთა მთავარანგელოზი, ჩამოვიდა, რათა შეხებოდა კიროსს და განემტკიცებინა ის ნათელი, რომელიც კიროსს აღუძრავდა გამოცხადებინა სამი ბრძანებიდან პირველი, რომელიც ღვთის ხალხს ნებას მისცემდა დაბრუნებულიყვნენ იერუსალიმში და აღედგინათ ქალაქი, საწმიდარი, ქუჩები და ზღუდენი. ეს საქმე წინასახედ წარმოადგენდა პირველი და მეორე ანგელოზების საქმეს, რომელიც „აღსასრულის ჟამს“ 1798 წელს დაიწყო.

უკანასკნელი ჟამისას, დარიოსისა და კიროსის დღეებში, მიქაელის ჩამოსვლა წარმოადგენდა 1798 წელს პირველი ანგელოზის მოსვლას, და ორივენი ერთად აღნიშნავენ იმავე ანგელოზის მოსვლას „უკანასკნელი ჟამისას“ 1989 წელს. 1989 წელს დაიწყო „უკანასკნელი ჟამის“ პერიოდი და იგი ასევე იყო დანიშნული დრო. დანიშნული დრო აღნიშნავს წინასწარმეტყველური დროის პერიოდის დასრულებას. 1863 წლის აჯანყება, თანამედროვე სულიერი ისრაელის პირველი „კადემის“ დროს,

იყო ას ოცდაექვსწლიანი პერიოდის დასაწყისი, რომელიც დასრულდა „დანიშნულ დროს“ 1989 წელს. ას ოცდაექვსი არის ათას ორას სამოცის მეათედი, ანუ მეათედი ნაწილი, და ათას ორას სამოცი წლის დასასრულს, 1798 წელს, პირველი ანგელოზის მოძრაობა შემოვიდა ისტორიაში. ას ოცდაექვსი წლის დასასრულს, 1989 წელს, მესამე ანგელოზის მოძრაობა შემოვიდა ისტორიაში.

დანიელის მეთერთმეტე თავის პირველ მუხლში გაბრიელი ფრთხილად და ზუსტად მიუთითებს, რომ წარმოდგენილი ისტორია კიროსით იწყება, აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს. დიდი კიროსი აქ წარმოადგენს დიდ ბუშს, რომელსაც მოჰყვებოდა სამი მეფე, ხოლო შემდეგ — მეოთხე მეფე, რომელიც ყველა მათგანზე გაცილებით მდიდარი იქნებოდა. ამგვარად, მეოთხე მდიდარი მეფე, რომელიც მთელ საბერძნეთს აღძრავს, 1989 წლიდან მეექვსე პრეზიდენტია.

მეათე თავის მოვლენებში დანიელი წარმოდგენილია როგორც მგლოვიარე, და გლოვის ამ გამოცდილებაში იგი იცვლება ქრისტეს ხატად, როდესაც ხილვას ჭკრეტს. ოცდაერთდღიანი გლოვის პერიოდი წარმოადგენს სიკვდილის პერიოდს, რომელიც აღდგომით სრულდება. მეათე თავში მიქაელი ზეციდან ჩამოდის, და იუდას შვიდში, როდესაც იგი ჩამოდის, მოსეს აღადგენს. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოსე (და ელია) მოკლულნი არიან და სამნახევარი სიმბოლური დღის განმავლობაში ქუჩაში მკვდარნი წვანან. შემდეგ მოსე (ელიასთან ერთად) „დიდი ხმით“ აღდგებიან.

და სამნახევარი დღის შემდეგ ღვთისაგან სიცოცხლის სული შევიდა მათში, და დადგნენ თავიანთ ფეხებზე; და დიდი შიში დაეცა მათ მხილველებს. და მოესმათ ზეციდან დიდი ხმა, რომელიც ეუბნებოდა მათ: ამოდით აქ. და ავიდნენ ზეცად ღრუბელში; და მათმა მტრებმა იხილეს ისინი. გამოცხადება 11:11, 12.

„დიდი ხმა“, რომელიც აღადგენს, მთავარანგელოზის ხმაა, ხოლო მთავარანგელოზი მიქაელია.

რადგან თვით უფალი ზეციდან ჩამოვა ბრძანების ძახილით, მთავარანგელოზის ხმით და ღვთის საყვირით; და ქრისტეში მკვდარნი პირველად აღდგებიან. 1 თესალონიკელთა 4:16.

ისტორია, რომელშიც მოსე და ელია მოკლულნი არიან და აღდგებიან, არის ასორმოდამთხი ათასის დაბეჭდვის ისტორია. ეს ისტორია დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის „პირველი ხმით“, რომელსაც და უაიტი ასახელებს, როგორც იმ დროს მოსულს, როდესაც ნიუ-იორკის დიდი შენობები დაემხო. გამოცხადების მეთვრამეტე თავის „მეორე ხმა“ გაისმის მალე მოსასვლელი საკვირაო კანონის დროს, როდესაც ღვთის სხვა ფარა ბაბილონიდან იხმოზა. სწორედ ეს ისტორია, დაბეჭდვის ისტორია, არის ის, სადაც დანიელი წარმოდგენილია, როგორც ქრისტეს ხატად გარდაქმნილი „მარაჰ“ ხილვის ჭკრეტით, რომელიც „მარეჰ“ ხილვის მდებდრობითი გამოხატულებაა. ეს არის „მიზეზობითი“ ხილვა, რომელიც „იწვევს“ იმას, რომ ხილული სახე კვლავ გამოისახოს მათში, ვინც მას ჭკრეტს.

დაბეჭდვის ისტორია და დანიელის გარდაქმნა მეათე თავში მოიცავს მიქაელის ჩამოსვლას, როდესაც იგი აღადგენს და გარდაქმნის მათ, ვინც წარმოდგენილნი არიან მოსეთი, ელიათი და დანიელით. იგი აღდგომას ახორციელებს მთავარანგელოზის „დიდი ხმით“, რითაც იძლევა მესამე „ხმას“ — პირველ და უკანასკნელ ხმებს შორის, რომლებიც ორივე ერთი და იგივეა, რადგან ორივე გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ხმაა. შუა ხმა არის ადგილი, სადაც ამბოხება არის წარმოდგენილი, რადგან როდესაც მიქაელმა მოსე აღადგინა, იგი სატანასთან არ დაობდა, თუმცა სატანა, ამბოხების ავტორი, იქ იყო საპროტესტოდ.

მაგრამ მიქაელ მთავარანგელოზმა, როცა ეშმაკთან ეპაექრებოდა და მოსეს სხეულის შესახებ დავობდა, ვერ გახედა მის წინააღმდეგ შეურაცხმყოფელი ბრალდების წაყენება, არამედ თქვა: უფალმა შეგვისხოს შენ. იუდა 7.

ბეჭდვის დროის დასაწყისი, რომელიც დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს და სრულდება მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონთან, აღნიშნულია „ქეშმარიტების“ ხელმოწერით, რადგან იმ პერიოდის შუაგულში, 2023 წლის ივლისში, მთავარანგელოზის დიდმა ხმამ დაიწყო ქრისტეში მიცვალებულთა აღდგენის საქმე, რომლებიც ირჩევენ, რომ მოისმინონ მისი შუა ხმა. შენიშნეთ, რომ 2023 მოდის 2001-ის შემდეგ ოცდაორი წლის გასვლისას, და ოცდაორი არის ორას ოცის მეათედი, რაც ღვთაებრიობასა და კაცობრიობას შორის კავშირის სიმბოლოა და ასევე აღდგენის სიმბოლოცაა.

2023 წლის ივლისში, ძლიერი ანგელოზი, რომელიც არანაკლებ იესო ქრისტეა პიროვნებით, და რომელიც არის ქეშმარიტება, რომელიც ასევე არის მიქაელი, და რომელიც არის ალფა და ომეგა, ჩამოდის გზავნილით თავის ხელში. პატარა წიგნი მის ხელში არის დანიელის ის ნაწილი, რომელიც დაბეჭდილი იყო უკანასკნელ დღეებამდე.

„გამოცხადებაში ბიბლიის ყველა წიგნი ერთდება და სრულდება. აქ არის დანიელის წიგნის შემავსებელი. ერთი წინასწარმეტყველებაა; მეორე — გამოცხადება. დალუქული წიგნი არ არის გამოცხადება, არამედ დანიელის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება. ანგელოზმა უბრძანა: „ხოლო შენ, დანიელ, დაფარე ეს სიტყვები და დაბეჭდე ეს წიგნი უკანასკნელ ჟამამდე.“ დანიელი 12:4.“ მოციქულთა საქმეები, 585.

დანიელის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება, მეთერთმეტე თავია. ეს არის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი, მაგრამ უფრო კონკრეტულად — ის ისტორიები, რომლებიც ამ თავშია მოცემული და რომლებიც იმ უკანასკნელ ექვს მუხლში კვლავ მეორდება.

„ჩვენ დასაკარგი დრო აღარ გვაქვს. ჩვენს წინაშე მძიმე ჟამია. მსოფლიო ომის სულით არის აღძრული. მალე ახდება წინასწარმეტყველებებში მოხსენიებული გასაჭირის სცენები. დანიელის მეთერთმეტე თავში მოცემულმა წინასწარმეტყველებამ თითქმის სრულ აღსრულებას მიაღწია. ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში უკვე მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი

კვლავ განმეორდება.“ Manuscript Releases, number 13, 394.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე მუხლი ასახავს ისტორიას, რომელიც მეორდება ორმოცდამეერთე მუხლში, რადგან ამ მუხლში ჩრდილოეთის მეფე დგას დიდებულ ქვეყანაში. მეთექვსმეტე მუხლის ისტორია განსაზღვრავს იმ დროს, როდესაც რომაელმა მხედართმთავარმა პომპეუსმა იუდა და იერუსალიმი ტყვეობაში მოაქცია.

მაგრამ ის, ვინც მის წინააღმდეგ მოვა, საკუთარი ნებით იმოქმედებს, და ვერავინ დაუდგება წინ; და ის დადგება დიდებულ ქვეყანაში, რომელიც მისი ხელით შეიწირება. დანიელი 11:16.

მე ვაპირებ, ეს მუხლი გამოვიყენო როგორც საყრდენი იმ მუხლების განხილვისათვის, რომლებიც ამ მუხლს წინ უძღვის; ამიტომ თავდაპირველად ამ გაგებას დავაფუძნებ. ჩვენი მიზანია ვაჩვენოთ, რომ ისტორია, რომელიც ალექსანდრე დიდის სამეფოს დაშლის შემდეგ, მესამე და მეოთხე მუხლებში გვხვდება, იწყება 1989 წელს და შემდეგ განსაზღვრავს მიმდინარე უკრაინულ ომს, პუტინის გამარჯვებას დასავლეთის ძალებზე და პუტინის შემდგომ დამარცხებას, რაც მეთექვსმეტე მუხლში გადადის.

„თუმცა ეგვიპტე ვერ აღუდგა ანტიოქოსს, ჩრდილოეთის მეფეს, თვით ანტიოქოსმაც ვერ გაუძლო რომაელებს, რომლებიც ახლა მის წინააღმდეგ გამოვიდნენ. ვერც ერთი სამეფო უკვე ვეღარ უწევდა წინააღმდეგობას ამ აღმავალ ძალას. სირია დაიპყრეს და რომის იმპერიას შეუერთეს, როდესაც პომპეუსმა, ძვ. წ. 65 წელს, ანტიოქოს აზიატიკუსს ქონება ჩამოართვა და სირია რომის პროვინციად აქცია.“

იგივე ძალას ასევე წმიდა მიწაზე უნდა დაედგა და იგი შთაენთქა. რომი ღმერთის ხალხთან, იუდეველებთან, ალიანსით დაუკავშირდა ძვ. წ. 161 წელს, რომელი თარიღიდანაც მას თვალსაჩინო ადგილი უჭირავს წინასწარმეტყველურ კალენდარში. თუმცა, იუდეაზე იურისდიქცია მას ფაქტობრივი დაპყრობით ძვ. წ. 63 წლამდე არ მოუპოვებია; და შემდეგ ეს მოხდა შემდეგი სახით.

„პომპეუსის პონტოს მეფის, მითრიდატესის, წინააღმდეგ ლაშქრობიდან დაბრუნებისას იუდეის გვირგვინისთვის ორი მეტოქე — ჰირკანე და არისტობულე — იბრძოდა. მათი საქმე პომპეუსის წინაშე წარდგა, რომელმაც მალე შეამჩნია არისტობულეს მოთხოვნათა უსამართლობა, მაგრამ ისურვა ამ საკითხზე გადაწყვეტილების გადადება არაბეთში თავისი დიდი ხნის ნანატრი ლაშქრობის დასრულებამდე, და აღუთქვა, რომ შემდეგ დაბრუნდებოდა და მათ საქმეს ისე მოაგვარებდა, როგორც სამართლიანად და სათანადოდ მიიჩნევდა. არისტობულემ, რომელიც პომპეუსის ნამდვილ განწყობილებას ჩასწვდა, სასწრაფოდ იუდეაში დაბრუნდა, თავისი ქვეშევრდომები შეაიარაღა და ძლიერი თავდაცვისთვის მოემზადა, მტკიცედ გადაეწყვიტა, ყოველგვარი საფრთხის მიუხედავად, შეენარჩუნებინა გვირგვინი, რომელიც, როგორც წინასწარ ხედავდა, სხვას მიესჯებოდა. პომპეუსი გაქცეულს კვალდაკვალ მიჰყვა. როცა იგი იერუსალიმს მიუახლოვდა, არისტობულე, რომელმაც თავისი საქციელის გამო სინანული დაიწყო, მის შესახვედრად გამოვიდა და შეეცადა საქმეები მოეგვარებინა სრული მორჩილების და დიდი თანხების დაპირებით. პომპეუსმა, მიიღო რა ეს შეთავაზება,

გაბინიუსი, ჯარის ნაწილითურთ, ფულის მისაღებად გაგზავნა. მაგრამ როდესაც ის ლეგატ-გენერალი იერუსალიმში ჩავიდა, დახვდა, რომ კარიბჭენი მისთვის დახშული იყო, და კედლების ზემოდან აუწყეს, რომ ქალაქი იმ შეთანხმებას არ დაემორჩილებოდა.“

„პომპეუსმა, რათა ამგვარად დაუსჯელად არ მოტყუებულიყო, არისტობულოსი, რომელიც თავისთან ჰყავდა დაკავებული, ბორკილები დაადო და მაშინვე მთელი თავისი ლაშქრით იერუსალიმისკენ დაიძრა. არისტობულოსის მომხრენი ადგილის დაცვას უჭერდნენ მხარს; ჰირკანოსისანი კი — კარიბჭეთა გაღებას. უკანასკნელნი უმრავლესობაში იყვნენ და, რაკი გაიმარჯვეს, პომპეუსს ქალაქში თავისუფალი შესვლა მიეცა. ამის შემდეგ არისტობულოსის მიმდევარნი ტაძრის მთაზე უკუიქცნენ, იმ ადგილის დასაცავად ისევე მტკიცედ განმსჭვალულნი, როგორც პომპეუსი იყო გადაწყვეტილი მის დასამორჩილებლად. სამი თვის ბოლოს კედელში ისეთი გარღვევა გაკეთდა, რომ იერიშისთვის საკმარისი იყო, და ადგილი მახვილით იქნა აღებული. შემდგომ საშინელ ხოცვა-ჟლეტაში თორმეტი ათასი კაცი დაიღუპა. ეს იყო გულისშემძვრელი სანახაობა, აღნიშნავს ისტორიკოსი, ეხილა მღვდლები, რომლებიც იმ ხანად საღვთო მსახურებაში იყვნენ ჩაბმულნი, როგორ განაგრძობდნენ მშვიდი ხელითა და შეურყეველი განზრახვით თავიანთ ჩვეულ მსახურებას, ვითომ სრულიად შეუგრძნობელნი გამძვინვარებული არეულობისადმი, თუმცა მათ ირგვლივ მათი მეგობრები სასაკლაოდ მიეცემოდნენ და თუმცა ხშირად მათივე სისხლი მათ მსხვერპლთა სისხლს ერეოდა.“

„ომის დასასრულის შემდეგ პომპეუსმა დაანგრია იერუსალიმის კედლები, რამდენიმე ქალაქი იუდეის იურისდიქციიდან სირიის იურისდიქციას გადასცა და იუდეველებს ხარკი დააკისრა. ამგვარად, პირველად იერუსალიმი დაპყრობით მოექცა იმ ძალაუფლების ხელში, რომელსაც „დიდებული ქვეყანა“ თავის რკინის მარწუხებში უნდა ჰყოლოდა, ვიდრე სრულიად არ შთანთქავდა მას.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

ჩვენ ამ კვლევას ჩვენს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

ის ფაქტი, რომ ღვთის ერში არ არსებობს არავითარი დავა ან აღელვება, არ უნდა ჩაითვალოს დამაჯერებელ მტკიცებულებად იმისა, რომ ისინი მტკიცედ იცავენ საღ მოძღვრებას. საფუძვლიანი შიში არსებობს, რომ მათ შესაძლოა მკაფიოდ ვერ განასხვავებდნენ ჭეშმარიტებას შეცდომისაგან. როდესაც წმინდა წერილის კვლევის შედეგად არ იზადება ახალი საკითხები, როდესაც აზრთა სხვადასხვაობა არ აღმოცენდება, რაც ადამიანებს უბიძგებდა თავად გამოეძიებინათ ბიბლია, რათა დარწმუნებულიყვნენ, რომ ჭეშმარიტება აქვთ, მრავალი იქნება დღესაც, როგორც ძველად, ვინც დაეყრდნობა გადმოცემას და თავყანს სცემს იმას, რაც თავად არ იცის.

„მეჩვენა, რომ მრავალი, ვინც აცხადებს, რომ აქვს ახლანდელი ჭეშმარიტების ცოდნა, არ იცის, რა სწამს. მათ არ ესმით თავიანთი რწმენის მტკიცებულებები. მათ არ აქვთ სათანადო დაფასება ამჟამინდელი დროის საქმისა. როცა განსაცდელის ჟამი მოვა, არიან კაცნი, რომლებიც ახლა სხვებს უქადაგებენ, მაგრამ მაშინ, როდესაც თავიანთ მიერ დაკავებულ პოზიციებს გამოიკვლევენ, აღმოაჩენენ, რომ ბევრ რამეზე დამაკმაყოფილებელი მიზეზის მიცემა არ ძალუძთ. ვიდრე ამგვარად

გამოიცდებოდნენ, არ იცოდნენ თავიანთი დიდი უმეცრების შესახებ. და ეკლესიაში მრავალნი ფიქრობენ, რომ ესმით, რა სწამთ; მაგრამ ვიდრე დავა არ იჩენს თავს, არ იცნობენ საკუთარ სისუსტეს. როცა მსგავსი რწმენის მქონეთაგან განცალკევდებიან და იძულებულნი გახდებიან, მარტოდმარტო და განმარტოებით იდგნენ თავიანთი რწმენის ასახსნელად, გაცდებიან, როდესაც დაინახავენ, რაოდენ აღრეულია მათი წარმოდგენები იმის შესახებ, რაც ჭეშმარიტებად ჰქონდათ მიღებული. უეჭველია, რომ ჩვენს შორის ადგილი ჰქონდა ცოცხალი ღმერთისაგან განდგომას და ადამიანებისკენ მიქცევას, ადამიანურის დაყენებას ღვთიური სიბრძნის ადგილას.“

„ღმერთი აღძრავს თავის ხალხს; თუ სხვა საშუალებები ვერ იმოქმედებს, მათ შორის შემოიჭრება მწვალებლობა, რომელიც განაცალკევებს მათ, გამოაცალკევებს ბზეს ხორბლისაგან. უფალი მოუწოდებს ყველას, ვისაც მისი სიტყვის სწამს, გამოიღვიძონ ძილისაგან. მოვიდა ძვირფასი ნათელი, სწორედ ამ დროისთვის შესაფერისი. ეს არის ბიბლიური ჭეშმარიტება, რომელიც გვიჩვენებს საფრთხეებს, რომლებიც უშუალოდ ჩვენს წინაშეა. ამ ნათელმა უნდა მიგვიყვანოს წმინდა წერილების გულმოდგინე შესწავლისაკენ და იმ შეხედულებათა უკიდურესად მკაცრი გამოკვლევისაკენ, რომლებსაც ჩვენ ვინარჩუნებთ. ღმერთს სურს, რომ ჭეშმარიტების ყველა მხარე და ყველა დებულება საფუძვლიანად და შეუპოვრად გამოიკვლეოდეს, ლოცვითა და მარხვით. მორწმუნენი არ უნდა დამკვიდრდნენ ვარაუდებსა და ბუნდოვნად განსაზღვრულ წარმოდგენებზე იმის შესახებ, თუ რა შეადგენს ჭეშმარიტებას. მათი რწმენა მტკიცედ უნდა იყოს დაფუძნებული ღვთის სიტყვაზე, რათა, როცა გამოცდის ჟამი დადგება და ისინი თავიანთი რწმენის გამო საბჭოებისა და სასამართლოების წინაშე წარდგებიან პასუხის გასაცემად, შეძლონ სიმშვიდითა და შიშით გასცენ პასუხი იმედის მიზეზზე, რომელიც მათშია.“

„აღმართ, აღმართ, აღმართ. საკითხები, რომელთაც ჩვენ მსოფლიოს წარვუდგენთ, ჩვენთვის ცოცხალი სინამდვილე უნდა იყოს. მნიშვნელოვანია, რომ იმ მოძღვრებათა დაცვაში, რომელთაც რწმენის ფუნდამენტურ მუხლებად მივიჩნევთ, არასოდეს მივცეთ საკუთარ თავს ისეთი არგუმენტების გამოყენების ნება, რომლებიც სრულიად საფუძვლიანი არ არის. ასეთი არგუმენტები შესაძლოა საკმარისი აღმოჩნდეს მოწინააღმდეგის გასაჩუმებლად, მაგრამ ისინი ჭეშმარიტებას პატივს არ მიაგებს. ჩვენ უნდა წარმოვადგინოთ საფუძვლიანი არგუმენტები, რომლებიც არა მხოლოდ გააჩუმებს ჩვენს მოწინააღმდეგეებს, არამედ გაუძლებს ყველაზე ახლო და ყველაზე გამჭოლი გამოკვლევასაც. მათში, ვინც საკუთარი თავი მოამზადა როგორც მოპაექრენი, დიდი საფრთხეა, რომ ისინი ღვთის სიტყვას სამართლიანად არ მოეპყრობიან. მოწინააღმდეგესთან შეხვედრისას ჩვენი გულწრფელი ძალისხმევა ის უნდა იყოს, რომ საკითხები ისე წარმოვადგინოთ, რათა მის გონებაში დარწმუნება აღვძრათ, და არა მხოლოდ მორწმუნეს მივანიჭოთ თავდაჯერება.

„რაც უნდა იყოს ადამიანის გონებრივი წინსვლა, მან ერთი წამითაც არ უნდა იფიქროს, თითქოს აღარ არსებობდეს საჭიროება წმინდა წერილების საფუძვლიანი და უწყვეტი გამოკვლევისა უფრო დიდი ნათლისათვის. როგორც ხალხი, ჩვენ თითოეულად მოწოდებულნი ვართ, ვიყოთ წინასწარმეტყველების შემსწავლელნი. ჩვენ სერიოზული გულმოდგინებით უნდა ვიფხიზლოთ, რათა შევამჩნიოთ

ნათლის ყოველი სხივი, რომელსაც ღმერთი წარმოგვიდგენს. ჩვენ უნდა შევიპყროთ ჭეშმარიტების პირველი ელვარებანი; და ლოცვითი შესწავლის მეშვეობით შეიძლება უფრო ნათელი შუქი იქნეს მიღებული, რომელიც სხვების წინაშეც შეიძლება იქნეს წარმოდგენილი.

„როცა ღვთის ერი მოსვენებულ მდგომარეობაშია და კმაყოფილდება თავისი ამჟამინდელი განმანათლებლობით, შეგვიძლია დარწმუნებით ვიცოდეთ, რომ იგი მათ არ მოიწონებს. მისი ნებაა, რომ ისინი განუწყვეტლივ წინ მიიწევდნენ, რათა მიიღონ მათთვის მზრუნველობა გამრავლებული და განუწყვეტლივ მზარდი ნათელი. ეკლესიის დღევანდელი მდგომარეობა ღმერთისთვის საამო არ არის. შემოსულა თვითდაჯერებულობა, რომელმაც ისინი იქამდე მიიყვანა, რომ აღარ გრძნობენ მეტი ჭეშმარიტებისა და უფრო დიდი ნათლის საჭიროებას. ჩვენ ვცხოვრობთ ისეთ დროს, როცა სატანა მოქმედებს მარჯვნივაც და მარცხნივაც, ჩვენს წინაც და ჩვენს უკანაც; და მაინც, როგორც ერს, გვძინავს. ღმერთის ნებაა, რომ გაისმას ხმა, რომელიც მის ხალხს მოქმედებისკენ გამოაღვიძებს.“ Testimonies, ტომი 5, 707, 708.